

[Kai Moltke.]

om dansk økonomisk politik uden at knytte de problemer, som opstår her, til udlandet. Men som sagt, jeg venter efter henstilling fra formanden.

J. O. Krag: Når man træffer statsministeren ved diskussionsmøder med fjernsynstransmission, er et af statsministerens yndlingssemner samarbejde, og jeg ved, at statsministeren har en lang argumentation for, at samarbejde er absolut nødvendigt, og at man ikke kan, hvad skal jeg sige, færdes på parlamentarisk korrekt og holdbar måde i et folkestyret land uden samarbejde. Men jeg synes, at denne regering viser en sådan mangel på samarbejdsvilje og samarbejds-evne, at denne debat ikke bør føres til ende, uden at det er bemærket, at også i denne sag har man været uden vilje til at samarbejde med oppositionen.

Jeg tror, at hr. Aksel Larsen har ganske ret: enhver anden regering, der var kommet ud for det, der er sket i disse uger, enhver anden regering, der måtte se valutakassen blive tømt på få dage, enhver anden regering, der måtte se sine økonomiske politik ligge i skår, se sin pengepolitik og sin rentepolitik bryde sammen, enhver anden regering, der måtte træffe så drastiske indgreb over for erhvervene og over for forbrugerne, enhver anden regering, der måtte ændre sine retningslinjer så pludseligt, enhver anden regering, der — hvis man overhovedet kan tænke sig det — i den grad var blevet grebet af panik som den nuværende, ville have indkaldt partiernes formænd til et møde, have redegjort for, hvad der var sket, have forklaret, hvad man selv agtede at gøre, og have udbedt sig partiernes råd.

Men vi oplevede på ny det, der stadig gentager sig under den nuværende koalitionsregering: at man har så travlt og er så optaget af at forhandle med sig selv og af at finde ud af, hvad man i egen magtfuldkommenhed, når det er lykkedes at blive enig med sig selv, vil gøre, at man ikke har tid til at samarbejde med andre. I denne

situation har den nuværende regering ikke haft brug for at spørge om socialdemokratiets råd. Man har ikke haft brug for at give en direkte orientering til landets største parti om, hvad det var, der var galt fat i hele landets økonomiske stilling.

Jeg synes, det er et eklatant brud på de samarbejdsregler, der normalt er gældende i dette land, og jeg synes faktisk, det er meget beklageligt, at man bærer sig ad på den måde.

Vi ser nu det ene store lovgivningskompleks efter det andet blive tromlet igennem dette folketing uden hensyn til, hvad oppositionen siger. Det er regeringen nødt til, det er statsministeren nødt til; enigheden mellem de tre regeringspartier er så skrøbelig, at hvis man indlod sig på en forhandling med oppositionen og skulle ændre noget, ja, så risikerede man, at hele bygningsværket skred. Men hvis man samtidig vil tale om samarbejde, tror jeg, man er noget i modstrid med kendsgerningerne.

Jeg må sige, som hr. Aksel Larsen gjorde det, at meget har man oplevet gennem mange års medlemskab af dette ting, men aldrig noget, som svarer til det, der er foregået i det sidste par uger, og aldrig har vi oplevet et så slet begrundet stykke lovgivningsarbejde blive ført gennem salen som det, der nu føres igennem.

Jeg nødsages også til at gøre et par bemærkninger om selve behandlingsmåden. Jeg mener, at disse afgiftslovforslag har været meget, meget nær ved en uforvarlig behandling her i folketinget. Først, da lovforslagene blev fremsat, hørte vi fra regeringen nogle næsten overlegne bemærkninger om, hvor god tid man havde. Vægtafgift kunne jo ikke hamstres, så der var vældig god tid, og efter fremsættelsen tog tinget — og jeg formoder også regeringen — på Kristi himmelfartsferie. Men da vi så kom ind om tirsdagen, havde det hele pludselig ændret karakter, nu havde panikken også grebet behandlingsmåden, nu hastede det mere, end noget andet overhovedet kunne haste. Det medførte, at ud-